

עבודה

הזכות לא להיות סרסור

הרבה שבתות-שבת כבר פרצו בישראל, אך שבתת-השבת של אלי הרוש מרחוב המלך עוזיהו 48/6 בלוד היא הראשונה על הזכות לא להיות סרסור-לדבר-עבירה. **סיפר השבוע הרוש, השוכת זו הפעם השנייה ליד בניין הכנסת:** הכל התחיל ב-1960. נכנסתי לעבוד כצבע במפעל גדול. תוך זמן קצר הוכחתי עצמי בעבודה וקיבלתי סוג ג'. תוספת מיקצועית סירבו לשלם לי, עד שקרא לי המנהל. "תראה", אמר לי, "אתה רוצה תוספת. אז תשכנע כמה פועלות שאני מעוניין בהן, שיבואו איתי. יהיה טוב לי, לך וגם להן". סירבתי. אמרתי שאני קיבלתי דירוג בשי

יפת מכהונתו הרמה, היה שלום זקוק לי נימוק משכנע באמת. הוא חיטט במוחו ומצא את הנימוק הי טוב ביותר שיכול היה להעלות על דעתו: ניאוף בצורה של חילול-קודש. לפני כשנה וחצי החלה להילחש מפה לאוזן השמועה הנוראה: יפת, הנשוי ואב לילדים, אנס את אחת מבנות הכפר. והוא לא אנס אותה סתם בשדה, אלא בבית-הכנסת. **הגלגל התהפך.** שלום דוגמא, שנשא זה לא מכבר את אשתו השלישית, לא הסתפק בהפצת שמועות גרידא. הוא ניגש למשרה, הגיש תלונה רשמית נגד היו"ר. הכפר היה כמרוקחה. המשטרה פתחה בחקירה, ותוך כדי כך הודח יפת מתפקידו. את מקומו תסס, כמובן, מגוי-המוסר-הציבורי שלום דוגמא. בינתיים המשיכו השוטרים לפשפש בפרשת האונס המורד. הנאנסת, ששמה נשמר בסוד גמור, הכחישה הכל. כמוה בדיוק עשה גם עווד יפת. התיק נסגר עוד טרם שהגיע

שוכת הרוש ואשתו ליד הכנסת לא כל פועל הוא סרסור

ביל צבעות ולא בשביל ערסיות. הלכתי להסתדרות. זה לא עזר. רוצה תוספת — צריך לעשות מה שמבקש המנהל. התפטרתי. **תיאבון גדול למנהל.** אחרי שלושה חודשי בטלה נמאס לי כל העסק. נכנעתי. לא היתה לי ברירה. שיכנעתי לו אשה, זו שהוא רצה במיוחד, אלמנה שעבדה במפעל. אמרתי לעצמי: זה רק פעם אחת. מה איכתי פת לך. אבל טעיתי. הוא ביקש ממני עוד ועוד. יש לו תיאבון גדול, למנהל הזה. בטוף סירבתי להמשיך. פשוט לא כולתי יותר. אז התחיל המנהל להעביר אותי מחלקה למחלקה, ובסוף קיבלתי הודעת פיטורין.

הזכות לסרב. עד כאן סיפורו המורד של הרוש. אז פנה עם התצהירים, לדבריו, לסמל מיוחד במשטרה חופה. לתדהמתו, לא פעם לה המשטרה. הוא נחקל בחומה של שתיקה. מיואש וממורמר פתח האיש, כעבור שנה וחצי מיום פנייתו למשטרה, בשבתה ליד בניין-הכנסת. דרישתו המעשית: שתיערך חקירה משטרתית. ואילו טיעונו המיקצועי ראוי לו למצוא מקום נכבד בחוקת-היסוד של תנאי העבודה הממלכתיים: "זכותו של כל פועל לא להיות רועה-זונות!"

מוסר

המעגל

שלום דוגמא רצה להיות יושב-ראש ועד המושב של הכפר עזריאל. לשם כך, סבר שלום, יש להדיח את היו"ר הקודם של הכפר הקטן, השוכן בגוש תל-מונה, לא הרחק מקלקליה. אבל פוטש פוליטי אינו בדיוק בין הדברים הנהוגים בין המושבניקים השקטים, מעולי תימן. כדי לסלק את עווד

חברי חטיבת רג"ב מוזמנים לפגישה

ביום רביעי, 5.6.68, בשעה 8.30 בערב, אצל יחיאל קוטלר, רחוב הפלמ"ח 35, גבעתיים.

על סדר היום:

- 1) דו"ח מפי נציג ההנהלה.
- 2) בחירת נציגי החטיבה למרכז התנועה.
- 3) התארגנות לפעולה ציבורית נגד נגעי היתושים בגוש דן.

בחיפה

לידיעת החברים:

אסיפה פומבית, בהשתתפות

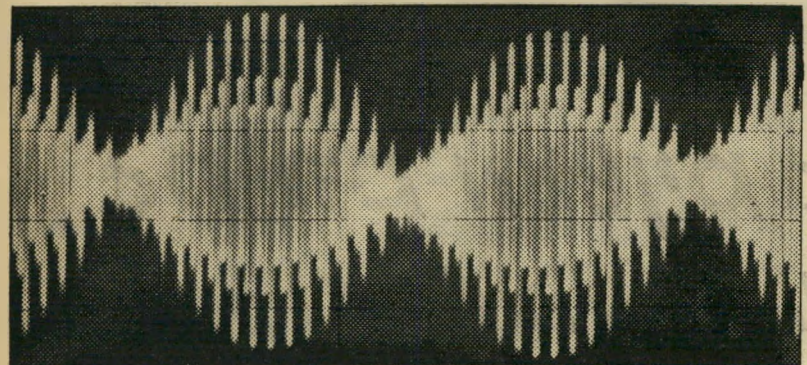
ח"כ אורי אבנרי

בקולנוע "זור", ביום ו', 5 ביולי.

ועדת הביצוע של חיפה מבקשת מהחברים אשר לא שלחו עדיין את תרומתם החודשית — לעשות זאת ללא דיחוי, לחש"בון מס' 13461 בבנק הדואר. הכסף דרוש להכנת האסיפה הציבורית.

ישיבת המרכז

חברי המרכז מוזמנים לישיבת המרכז, אשר תתקיים ביום ה', 6 ביוני, בשעה 8 בערב, ברחוב קרליבך 12.

קורעוץ משוכלל יותר

חידושים ושיכלולים עולמיים בעיצוב בתכולה ובטכניקה "קורעוץ" 14 סופר אוטומטי 2 דלתות מגנטיות והקפאה עמוקה תצוגה ומכירה: בסוכנויות קורעוץ ובסוכנויות של מפיצים ברחבי הארץ

לפרקליטות. אלא שאז כבר היה שלום דוגמא יו"ר ועד המושב. בשכוע עבר שוב שחק הגורל בחייו של שלום דוגמא: שלמה מנקי, השוחט הזקן והמכובד של הכפר עזריאל, חנק את בתו צדקה למחת (העולם הזה 1604). הסיר בה: היא נתפשה כשהיא נואפת עם יו"ר ועד הכפר — שלום דוגמא.

פשעים

גנבות לפי הזמנה

שמעון מיוזחי הוא סוחר ברכוש גנוב — קונה כולל ומוכר ביוקר. אבל העיקרון הפשוט הזה לא סיפק את הבחור הפיקח בן ה-31. הוא שמע על כל מיני עקרונות כלכליים כמו היצע וביקוש, החליט שלא כדאי לגנוב סתם. מוטב לגנוב לפי הזמנה. לפי השיטה הנהוגה בבורסה, שברוקר זה או אחר מוכר מגיות מסוימות שאינן מצויות בידו ורק אחרי-כן מנסה לקנות אותן במחיר זול יותר — כך נהג גם שמעון מיוזחי: קודם היה מבטיח להשיג סחורה מסוימת, שהיה לה ביקוש — ורק אחרי-כן שלח את מיוזעויו הגנבים והפורצים להשיג אותה.

סוכריות ורשמקול. אבל אפילו בכך — לפי טענת-התביעה — לא תמה תושייתו של הבחור. בחודש אפריל השנה הגיע ארצה תייר פרסי בשם מסעוד ברוכים. למסעוד היה חבר ישראלי בשם ראובן נגימי. למסעוד היו גם הרבה לירות ישראליות, הרבה דולארים, רשמקול ואפילו סיגריות וסוכריות מתוצרת-חוץ. את כל הפרטים המעניינים האלה סיפר ראובן נגימי לידידו הטוב, שמשון. מייד נולד במוחו של הברנש רעיון מבריק: ראובן יזמין את הפרסי לבלות ואז יפרוץ הוא, שמשון, לדירה השכורה ביהוד, שם התגורר הפרסי, ו...

העסק דפק כמו על חמאה. תמורת הש"תתפוח, קיבל ראובן את הרשמקול ו-250 דולאר. וכדי שהיה לו מתוק בחיים — הוא קיבל גם את הסוכריות מתוצרת-חוץ. ואת הסוכריות האלה בדיוק מצאה אצלו המשטרה, כאשר גילה התייר הפרסי את הגניבה והוכיח שגם הוא ברנש לא טיפש.